

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 1996-13

V E T E R I N A I R B E R O E P S C O L L E G E

Dossiernummer: **VB 96/13**

Uitspraak

in de zaak van

X en Y

wonende te A
appellanten van een uitspraak
van 27 juni 1996 van het
Veterinair Tuchtcollege (95/0134)

1. Het verloop van de procedure

Het Veterinair Tuchtcollege heeft bij uitspraak van 27 juni 1996, aan partijen verzonden op 16 september 1996, de klacht van appellanten, dat Z (hierna te noemen : beklagde) tekort is geschoten in de zorg voor de hond van appellanten doordat hij onvoldoende onderzoek heeft gepleegd en mede daardoor een verkeerde diagnose heeft gesteld, ongegrond verklaard.

Appellanten hebben bij een op 7 november 1996 bij het Veterinair Beroepscollege ingekomen beroepschrift beroep ingesteld tegen voormelde uitspraak.

Beklaagde heeft bij een op 17 december 1996 bij het Veterinair Beroepscollege ingekomen verweerschrift op het beroepschrift gereageerd.

De behandeling ter zitting van het Veterinair Beroepscollege heeft plaatsgevonden op 22 januari 1997. Bij die gelegenheid hebben appellanten en beklagde hun standpunten nader toegelicht.

2. De vaststaande feiten

Op 21 oktober 1994 hebben appellanten zich met hun hond 'Donja' vervoegd bij beklagde met klachten over sloomheid van de hond. Beklaagde heeft de hond onderzocht en daarbij een verhoogde gevoeligheid in de buik en een ontstoken oor vastgesteld. Tevens is door hem een urineonderzoek aanbevolen. Dit onderzoek is door hem op 25 oktober 1994 verricht. In verband met een verhoogd eiwitgehalte in de urine heeft beklagde een proteïne-arm dieet voorgeschreven. Op 28 oktober 1994 hebben klagers dit dieet bij beklagde afgehaald, bij welke gelegenheid beklagde tevens een vachtverbeteringsmiddel heeft verstrekt.

Op 18 november 1994 heeft telefonisch contact plaatsgevonden tussen appellanten en beklagde, waarbij door appellanten is aangegeven dat de hond nog steeds sloom was en nu ook neusuitvloeiing en een tranend oog had. Hierop heeft beklagde een antibioticakuur voorgeschreven, met de afspraak dat voor het verrichten van nader onderzoek eerst het effect van de antibiotica zou worden afgewacht. De antibiotica zijn diezelfde dag door klagers bij beklagde afgehaald.

Op 30 november 1994 hebben klagers zich met de hond gewend tot een andere dierenarts. De opvolgend dierenarts heeft antibiotica voorgeschreven en heeft bloed- en röntgenonderzoek verricht. Door de opvolgend dierenarts is de hond doorverwezen naar het veterinaire specialistisch centrum de Wagenrenk te Wageningen, alwaar de hond, in verband met ernstig lijden is geëuthanaseerd. Sectie heeft uitgewezen dat de hond lijdende was aan een tumor.

3. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

Het Veterinair Tuchtcollege heeft aan zijn bestreden beslissing de volgende overwegingen ten grondslag gelegd.

“5. In geding is of beklagde tekort is geschoten in de zorg die hij ten aanzien van de hond "Donja" met betrekking tot welk dier zijn hulp was ingeroepen, diende te betrachten door de hond onvoldoende te onderzoeken en mede als gevolg daarvan een verkeerde diagnose heeft gesteld.

6. In dit verband ziet het College zich gesteld voor de vraag of beklagde in enig stadium van de aan hem toevertrouwde behandeling van de hond "Donja" op grond van de hem ter beschikking staande gegevens tot de conclusie had moeten komen dat de hond leed aan de tumor zoals deze na sectie is vastgesteld of anderszins tot een ander inzicht had moeten komen of rekening had moeten houden met een andere diagnose dan die welke door hem was gesteld.

Op grond van de hem ter beschikking staande gegevens komt het College tot de conclusie dat de verschijnselen die de hond vertoonde toen deze op 21 oktober 1994 aan beklagde ter onderzoek werd aangeboden, niet zodanig waren dat beklagde op dat moment rekening moest houden met een tumor of een andere aandoening die zou hebben geleid tot een andere behandeling. De in eerste instantie door beklagde gestelde diagnose komt het College dan ook niet onbegrijpelijk voor. Ook het aanhouden van de in eerste instantie gemelde klachten, gecombineerd met de door klagers op 18 november 1994 telefonisch aan beklagde gemelde neusuitvloeiingen en tranende ogen hoefde beklagde er nog niet toe te brengen een tumor te vermoeden. Beklaagdes tweede diagnose dat vermoedelijk sprake was een sinusitis, waarvoor een behandeling met antibiotica werd voorgeschreven, komt het College derhalve eveneens niet onbegrijpelijk voor, en wordt door hem niet onverantwoord geacht, zeker niet nu door beklagde bij het voorschrijven van antibiotica reeds is aangegeven dat, indien de antibiotica niet tot verbetering zouden leiden, nader onderzoek noodzakelijk zou zijn. Dat beklagde dit nader onderzoek niet heeft kunnen verrichten is gelegen in omstandigheden die buiten zijn macht zijn gelegen.

7. Ten aanzien van de klacht dat beklagde het door klagers herhaaldelijk gedane verzoek om de hond nader te onderzoeken te lichtvaardig heeft afgewezen, waardoor hij zich heeft blootgesteld aan het risico van een onjuiste diagnose, overweegt het College dat de stelling van klagers dat door hen herhaaldelijk is gevraagd of zij met de hond langs dienden te komen, hetgeen door beklagde zou zijn afgewezen, door beklagde stellig en gemotiveerd wordt betwist.

8. Gelet op de aard van het tuchtproces, waarin de vraag centraal staat of de dierenarts een fout heeft gemaakt, en deswege een maatregel opgelegd behoort te krijgen, kan een klacht slechts gegrond worden verklaard indien het college het aan de hand van toereikende bewijsmiddelen overtuigend bewezen acht dat beklagde een tuchtvergrijp heeft begaan. Op grond van de hem ter beschikking staande gegevens acht het College evenwel onvoldoende vast komen te staan dat door beklagde te lichtvaardig is gereageerd op een verzoek tot het verrichten van nader onderzoek, nog daargelaten of een dergelijk nader onderzoek in het stadium waarin daar door klagers om werd verzocht tot een andere diagnose of tot een andere afloop zou hebben geleid.

9. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat uit de vaststaande feiten niet valt af te leiden dat beklagde tekort is geschoten doordat hij onvoldoende onderzoek heeft gepleegd en mede daardoor een verkeerde diagnose heeft gesteld, zodat de klacht ongegrond dient te worden verklaard.”

4. De grieven

Appellanten hebben medegedeeld het niet eens te zijn met de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege en hebben daartegen -samengevat- de volgende grieven aangevoerd.

I. In tegenstelling tot hetgeen het Veterinair Tuchtcollege in de overwegingen 6,7 en 8 overweegt, zijn appellanten van mening dat beklagde de hond niet voldoende heeft

onderzocht. Pas na lang aandringen heeft hij besloten om antibiotica te verstrekken. Ook heeft hij het verzoek van appellanten de hond nogmaals te onderzoeken afge-
wezen.

II. Anders dan is gesteld in overweging 6 van de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege omtrent de op 21 oktober 1994 en 18 november 1994 door beklagde gestelde diagnoses, moet worden geoordeeld dat beklagde kan worden verweten dat hij toen een verkeerde diagnose heeft gesteld.

5. Het verweer

Beklaagde heeft hiertoe - samengevat - het volgende aangevoerd.

Tijdens het enige consult op 21 oktober 1994 is een totaal algemeen onderzoek uitgevoerd. De buik van de hond is onderzocht en een oorontsteking is geconstateerd. Appellante Schouten heeft tijdens genoemd consult wel gevraagd of de hond geen antibiotica moest hebben, maar het leek beklagde op dat moment gelet op de toestand van de hond niet zinvol. Op het verzoek om antibiotica, gedaan door appellante Schouten tijdens het telefoongesprek op 18 november 1994, heeft beklagde antibiotica verstrekt op basis van nieuwe gegevens en onder de voorwaarde dat nader onderzoek zou moeten plaatsvinden, als de hond onvoldoende op de antibiotica zou reageren. Appellanten zijn vervolgens naar een andere dierenarts gegaan. Beklaagde bestrijdt dat hij de hond niet wilde onderzoeken. De hond is na 21 oktober 1994 niet meer door appellanten aangeboden.

Beklaagde is van mening dat het hem niet kan worden verweten de bij sectie geconstateerde tumor niet te hebben opgemerkt tijdens het eerste - en enige - consult op 21 oktober 1994. Nadien is hij niet in de gelegenheid geweest de hond verder te onderzoeken. Bij sectie bleek tevens dat het vermoedelijk ging om een agressieve, snel groeiende tumor.

6. De overwegingen van het Veterinair Beroepscollege

1. Met betrekking tot het consult op 21 oktober 1994 is door appellanten niet weersproken dat beklagde de hond aan een algeheel medisch onderzoek heeft onderworpen, waarbij ook de kop van het dier betrokken was. Met het Veterinair Tuchtcollege is het Veterinair Beroepscollege van oordeel dat, gelet op de verschijnselen die de hond op dat moment vertoonde, anders dan appellanten blijkens grief I hebben gesteld, niet kan worden staande gehouden dat het destijds door beklagde verrichte onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden.

2. Om dezelfde reden - namelijk vanwege de verschijnselen die de hond ten tijde van eerder genoemd consult vertoonde - kan beklagde evenmin worden verweten toen geen antibiotica te hebben voorgeschreven.

3. Ten aanzien van het onderdeel van grief I, dat beklagde, ondanks herhaaldelijk daartoe gedaan verzoek, geweigerd heeft de hond nogmaals te onderzoeken, moet worden voorop gesteld dat het karakter van de onderhavige procedure met zich brengt

dat met een naar voren gebracht feit dat kan bijdragen tot het aanwezig achten van een in tuchtrechtelijke zin laakbaar handelen of nalaten, slechts dan rekening kan worden gehouden, indien een zodanig feit als vaststaand kan worden aangenomen. Zulks acht het Veterinair Beroepscollege, gezien alle beschikbare gegevens, niet het geval met de door appellanten gestelde weigering, welke door beklagde is ontkend.

4. Het Veterinair Beroepscollege is derhalve van oordeel dat de eerste grief geen doel treft.

5. Met betrekking tot de tweede grief van appellanten, namelijk dat beklagde een verkeerde diagnose heeft gesteld tijdens het consult op 21 oktober en tijdens het telefonisch onderhoud op 18 november 1994, oordeelt het Veterinair Beroepscollege, evenals het Veterinair Tuchtcollege, dat noch de aanvankelijk, noch de later gestelde diagnose vanuit diergeneeskundig oogpunt bezien onbegrijpelijk dan wel onzorgvuldig is te achten.

6. Met name heeft het Veterinair Beroepscollege geen aanknopingspunt kunnen vinden voor het oordeel dat het beklagde kan worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met de mogelijke aanwezigheid van een tumor en geen daarmee verband houdende maatregelen heeft getroffen.

7. Derhalve faalt ook de tweede grief van appellanten.

Slotsom

Gelet op de desbetreffende artikelen van de Wet op de uitoefening van de diergeneeskunde 1990 komt het Veterinair Beroepscollege tot de slotsom dat het beroep van appellante niet kan leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, zodat dit beroep moet worden verworpen.

7. Beslissing in hoger beroep

Het Veterinair Beroepscollege:

Verwerpt het beroep.

Aldus gewezen door de voorzitter prof. mr B.H. ter Kuile en de leden mw mr C.M.Wolters, mr H.C. Cusell, drs P.J.Goedhart (dierenarts) en drs M.A. van Messel (dierenarts), in tegenwoordigheid van de secretaris mr Q.J.M.Kramer en uitgesproken in het openbaar te 's Gravenhage op 6 maart 1997 door de voorzitter.

Secretaris

Voorziter

